

Amerika'nın Sudan'a Yönelik Stratejisi, Ülkeyi Parçalamaya Dönük Bir Sömürgeci Devlet Planıdır

Amerikan Dışışleri Bakanı Hillary Clinton, 19.10.2009 Pazartesi günü, Amerika'nın Birleşmiş Milletler Daimi Temsilcisi Susan Rice ve Birleşik Devletler'in Sudan Özel Temsilcisi General Scott Gration ile birlikte düzenlediği bir basın toplantısında Sudan'a yönelik yeni Amerikan stratejisini açıkladı. Bunun öncesinde de Başkan Obama, üç ana hedef halinde belirlenen bu strateji hakkında bir açıklama yapmıştı. Zira Amerikan Dışışleri Bakanı şöyle dedi: *"Stratejimizin üç ana hedefi vardır. Bunlar: 1. Darfur'daki anlaşılmazlığa, geniş çaplı insan hakları ihlallerine ve savaş suçlarına son vermek. 2. Ya 2011 yılı sonrasında birleşmiş ve barış içinde olan bir Sudan'a yada barış içerisinde yaşayabilen birbirinden ayrı iki devlet yönünde düzenli bir yola doğru götürülecek olan kapsamlı barış anlaşmasının uygulanması. 3. Teröristlere güvenli barınak sağlamayan bir Sudan'ın olması."*

Başkan Obama'nın Sudan'ın durumuna önem verdiğine ilişkin açıklamasından bu yana hükümet ve siyasi ortam, bu politikayı gözetleyen ve bekleyeduran bir atmosfer içerisine girdi. Zira Obama, 18.03.2009 tarihinde şöyle demişti: *"Sudan, bu hükümetin öncelikleri arasında yer almaktadır."* Bu açıklamasına paralel olarak da aynı gün, yani 18.03.2009'da General Scott Gration'ı Sudan Özel Temsilcisi olarak atadı. Başkan Obama, bu stratejiye ilişkin açıklamasında ise şöyle demişti: *"Öncelikle Darfur'daki çatışmaya, insan haklarına yönelik açık ihlallere ve soy kırıma nihai olarak bitirmeye çalışmalıyız. İkinci olarak uzun vadeli bir barış imkanı oluşturmak amacıyla Kuzey Sudan ile Güney Sudan arasındaki kapsamlı barış anlaşması uygulanmalıdır. Bu iki hedef aynı anda ve acil bir şekilde takip edilmelidir."* Ayrıca bu hususu Susan Rice, şu sözleriyle ifade etmiştir: *"Müsaade ederseniz burada Amerikan politikasının temel iki hedefine vurgu yapayım. Bunların birincisi, şu anda Darfur'da şahit olduğumuz toplu soykırıma son vermek ve Darfur sakinlerinin tamamı adına kalıcı bir barışa ulaşmak. İkincisi ise Kuzey ile Güney arasında kapsamlı barış anlaşmasının etrafıca ve etkin bir şekilde uygulanmasına destek vermek."* Dışışleri Bakanının bu politikanın üç hedefi olduğunu açıklamasına rağmen -Obama ve Susan Rice'in açıkladığı üzere- bunu sadece iki hedefle sınırlandırabiliriz ki bunlar: Darfur meselesi ve Kuzey ile Güney arasında Nifaşa Anlaşması'nın uygulanmasıdır. Zira Dışışleri Bakanı şöyle demiştir: *"O halde aynı anda eş zamanlı olarak Darfur ve kapsamlı barış anlaşmasının olduğu iki ana konuyu ele alan bir yol takip edeceğiz."* Hatta teröristler için güvenli bir barınak olmasını Nifaşa Anlaşması'nın uygulanmamasının bir semeresi olarak sayarak bunun da ötesine geçmiştir. Zira şöyle demiştir: *"2005 yılında Kuzey ile Güney arasındaki kapsamlı barış anlaşması ileriye doğru atılmış tarihi bir adım olmasına rağmen bugün Sudan, Sudan halkının hayatında sağlıklı bir iyileşmeye yada daha fazla anlaşılmazlığa ve şiddete götürülecek olan bir yol ayrımındadır. Sudan'ın istikrarsızlaşması, sadece 40 milyon vatandaşının geleceğini tehlikeye atmakla kalmayıp zaten karışık olan bölgenin bir şiddet yuvasına, istikrarsızlığa dönüşmesine ve devletlerarası teröristlere güvenli barınak sağlaması da olasıdır."*

Bundan da yeni Sudan'a yönelik yeni Amerikan politikasının ilan edilmiş iki hedefinin olduğu sonucuna varırız ki bunlar: Darfur meselesi ve Nifaşa Anlaşması'nın uygulanmasıdır. Bunun hakikati ise aşağıdaki şekildedir:

Birincisi: Darfur meselesinin ipleri ne tam olarak hükümetin ne de Amerika'nın elindedir. Bilakis Avrupa'nın, özellikle de (İsyancı hareketlerin en barizlerinden olan; Adalet ve Eşitlik Hareketi ile Sudan Kurtuluş Hareketi'nin Abdulvahid Kanadı) olmak üzere isyancı hareketleri destekleyen Fransa'nın elindedir. Amerika, bir müzakere platformu olarak Doha müzakerelerini desteklemesine ve Amerikan Sudan Özel Temsilcisi Scott Gration'un, müzakerelere oturmaları için Adalet ve Eşitlik Hareketi ile Abdulvahid Hareketi'ne baskı yaparak isyancı hareketleri bir araya getirmek amacıyla bu hususta gerçekleştirdiği yoğun hamlelerine rağmen dokuz hareketi bir araya getirmeyi başarsa da büyük isyancı hareketlerin müzakere masasına oturduklarına dair bir işaret bulunmamaktadır. Bilakis 27.10.2009'da düzenlenmesi planlanan Doha müzakerelerinin dördüncü turunun başarısız olduğu ilan edilmiştir.

Bu nedenle Amerika, Darfur meselesi karşısında; isyancı hareketlerden olası en fazla sayıyı birleştirme yönündeki girişimlerine ve tehditlere devam etmek yoluyla Adalet ve Eşitlik Hareketi ile Abdulvahid Hareketi'ne karşı sopa göstermeyi sürdürmekten başka bir şey yapmamaktadır. Bilindiği üzere daha önce Avrupa, 2006'daki Abuca müzakerelerinin ardından yaptığı gibi bu hareketlere karşı yapılan her türlü icraatları boşa çıkarmıştır. Ancak yeni Amerikan stratejisi, hükümete ve isyancı hareketlere yönelik tehditlerle doludur. Zira Susan Rice şöyle söylüyordu: *"Geri adım atan veya her hangi bir adım atmayan taraflar açısından vahim sonuçları olacak ve tüm taraflar sorgulamalara boyun eğdirilecektir."*

Ancak bu kez Amerika, özellikle Obama yönetiminin şovu gölgesinde uluslararası politikada Avrupa ve Rusya eksenini esnetmek için uluslararası ortaklarına baskı yapmaya bel bağlamıştır. Zira Dışışleri Bakanı şöyle demiştir: *"Herhangi bir tarafın geri adım atması halinde hükümetimiz ve uluslararası ortaklarımız tarafından önüne engeller koymak şeklinde sert baskılara maruz bırakılacaktır."* Bundan da Darfur meselesiyle ilgili Amerikan

politikasının, müzakerelere dahil etmek için isyancı hareketlere, özellikle de Adalet ve Eşitlik ile Sudan Kurtuluş Hareketi'nin Abdulvahid Kanadı'na baskı yapmayı sürdüreceği sonucuna varırız.

İkincisi Sudan'a yönelik yeni Amerikan politikasının özünü, ileride tüm Sudan'ın parçalanmasına yol açacak barışçıl bir şekilde Güney Sudan'da tam egemen bir devlete ulaşmak için Nifaşa Anlaşması'nı uygulamayı oluşturmaktadır. Amerika, baskı yaparak hükümetin Nifaşa Anlaşması'nın uygulanmasında ayrıntılı metinlerin iyileştirmesini ve hükümetin basit çoğunlukla referandumda kabul ettiği üzere 2011 yılında Güney Sudan'a yönelik kamu harcamalarına ilişkin hususlarda tavizler vermesini ümit etmektedir. Zira Ulusal Kongre Partisi, bu yılın ekim ayında yaptığı yıllık kongresinde Güneyin ayrılması için %75'ten daha az bir çoğunluğu kabul etmeyeceğini ilan etmesine rağmen (%51) gibi basit bir çoğunlukla Güneyin ayrılmasını kabul etmiştir. Amerika, hükümetin Nifaşa Anlaşması'nın uygulanmasını engellemek yoluyla bu stratejiyi boşa çıkarmaya muktedir olduğunu bilmesinden dolayı Susan Rice şöyle demiştir: "*Barış yolları, yıllar boyunca kırık vaatlerin enkaz kalıntıları ve Sudan hükümeti tarafından yerine getirilmeyen yükümlülüklerle doludur.*" Bu nedenle Amerika, hükümeti mahiyeti anlaşılmayan teşvikler havucu ile baskı sopası arasında bırakmıştır. Zira Başkan Obama şöyle demiştir: "*Sayet Sudan hükümeti, bölgedeki durumun iyileştirilmesi ve barışın sirkülasyonu için çalışma yönünde hareket ederse orada teşvikler olacak aksi takdirde Birleşik Devletler ve uluslararası toplum tarafından baskılar artacaktır.*" Nitekim bu, Susan Rice'in şöyle derken takip ettiği aynı çizgidir: "*İhtiyaca göre dengeli teşvikler kullanacak ve ihtiyaca göre somut baskılar uygulayacağız.*"

Sudan'a yönelik eski yeni Amerikan politikasının hakikati işte budur ki o hakikat; devletlerin terör listesinden Sudan isminin kaldırılması hususunda Amerika'nın gösterdiği havuç karşısında hükümetin acziyetini istismar ederek Güneyi ayırmaya ardından da onu parçalamaya çalışmaktır. İstihbarat ve Güvenlik Birimleri Genel Koordinatörü'nün, 18.10.2009'da gazete editörleri ile yaptığı görüşmesinde: "*İşbirliğine rağmen Sudan isminin devletlerin terör listesinde kalmaya devam etmesinden dolayı Amerika'yı kınıyoruz. Bu işbirliğindeki hareket noktamız, vatançı bir hareket olarak Sudan'ın güvenliğini korumak için olup Amerika'yı razı etmek için değildir*" diyerek bir kez daha değindiği Amerika ile Sudan arasındaki tüm işbirliğine rağmen ne Amerika devletlerin terör listesinden Sudan ismini kaldırmış ne hükümete kendisini hoşnut etmesi karşılığında istediği şeyleri vermiş ne de hükümetle ilişkilerini tam olarak normalleştirmiştir. Çünkü Amerika, bu acziyeti kendi politikasını uygulamanın bir dürtüsü olarak sürdürmeye devam edecek ve hükümete de hiçbir şey vermeyecektir.

"(Şeytan) onlar vaat eder ve ümit verir. Oysa şeytanın onlara vaadi aldatmadan başka bir şey değildir." [en-Nisa 120]

Ey Müslümanlar: Amerika, 2005 yılından bu yana geçen dört yıl boyunca Nifaşa Anlaşması'nı uygulayarak birbirleriyle kavga edip çatışan iki varlık, onlarca ordu, silahlı gruplar ve ülkeye uygulanan stratejik bir boşluk durumu türeterek ülkeyi uçurumun eşiğine getirmiştir. Dahası Amerika, bu strateji yoluyla ya Nifaşa Anlaşması'nın uygulanması çerçevesinde yürümeleri ya da tamamen bir kaos döngüsü içerisine düşerek ülkenin külliye çökeceği şeklindeki korku hayalleri içerisinde insanları aldatmaya çalışmaktadır. Zira Başkan Obama şöyle demiştir: "*Şu anda Sudan, hızlı önlemler alınmaması halinde kaosun daha da artması yüzünden çöküşün eşiğinde durmaktadır.*"

Ey Müslümanlar: Bizlere düşen, bu yeni stratejiyi biz Müslümanların beldesini parçalamaya çalışan İslam ve Müslüman düşmanı ideolojik sömürgeci bir devlet planı olarak ele almamızdır. Buna karşı koymanın yolu ise ancak yöneticileri, siyasi güçleri ve isyancı hareketleri İslam esası üzerine muhasebe etmekle olur. O halde İslam esasına dayalı ideolojik bir devlet bina etmek için çalışmalıyız ki o; Amerika ve benzerlerine, insanları küfrün karanlığından İslam'ın nuruna çıkarmayı hedefleyen kendi planlarının ve stratejilerinin hedefi haline getirecek şekilde muamele edecek olan **Raşidi Hilafet Devleti**'dir.

"Eğer (Allah'tan) yüz çevirirseniz sizin yerinize başka bir kavim getirir, artık onlar sizin gibi de olmazlar." [Muhammed 38]

**Hizb-ut Tahrir
Sudan Vilayeti**

H. 03 Zilkade 1430
M. 22 Ekim 2009